

co vás zajímá z Miletína a okolních obcí

Sousedské listy

Vydává Město Miletín

červen 2020

Zvládneme to i nadále!

Začneme poděkováním. Nejdřív chci moc poděkovat našim lidem za to, jak perfektně zvládli koronavirovou situaci. Dnes už můžeme říct, že kdyby nebylo uvědomělosti, nasazení a ochoty lidí, kteří to skutečně brali vážně, tak bychom to tak skvěle nezvládli.

Upřímný dík patří ženám, které šily roušky. Hned na začátku se pustily do práce a městem se nesl přímo rachot šicích strojů. Roušek se sešlo tolik, že jsme jich 250 mohli odvézt do hořického domova důchodců a 270 do léčebny dlouhodobě nemocných. Ukázalo se, že roušky byly skutečně rozhodující pro zvládnutí celé situace.

Hluboká poklona pro ty ženy, které roušky šily. Máme teď dokonce i zásobu. Kdyby náhodou ještě něco bylo, tak jsme na to připraveni po všech stránkách. Máme dezinfekci, roušky navíc. I ty, které jsme nakoupili. Z této jarní situace máme jedno velké ponaučení:

Roušky ušité v mateřské škole

Tenhle svět stojí na vratkých nohách a pokud někdo může pomoci, tak to jsou lidi. Kdyby si lidé navzájem nepomáhali, tak to k ničemu nepovede. Poučili jsme se, že skutečně se nemůžeme spoléhat na to, že nám pomůže stát. Musíme vzít rozum do hrsti a udělat to, co v dané chvíli sami můžeme a musíme. A to nejen pro dobro své, ale pro dobro všech. V průběhu jara jsme se přesvědčili, že se to vyplácí a že jen tak můžeme v každé situaci obstát a odejít z ní vítězně.

Další informace již není tak pozitivní. Naplňují se prognózy, podle kterých koronavirová krize je sice za námi, ale horší období je před námi. Horší ne z hlediska další epidemie, ale z hlediska následků jarní krize. Jak se ukazuje, nastává období, které bude stát spoustu lidských nervů. Přicházejí složité situace pro lidi. Už vidíme, jak rychle stoupá nezaměstnanost.

Jako obec pocítujeme, že oproti penězům, které jsme měli dostávat od státu, dostáváme opravdu jen takové „všimné“. Měli jsme sice uspořené nějaké peníze, přibližně dva miliony, ty už nemáme, museli jsme je použít na provoz města. Paní Benešová by řekla, že jsme měli vату, tu už ale nemáme. Okamžitě jsme stopli všechny investice, musíme šetřit na všech frontách. Lidé v obci to pocítí. Nechci říct, že by město mělo být zanedbané. Ale lidé byli zvyklí z minulých let, že obec vzkvétala a teď prostě vzkvétat přestane. Rozvoj se zastaví. To je jasné.

Pokud se situace v nejbližší době nezmění, budeme mít opravdu jenom na základní údržbu. Zapomeňme na nějaké budování chodníků, na nějaké rekonstrukce. Chtěli jsme zrekonstruovat střechy nad poštou, obecním úřadem a Sousedským domem, to všechno padá. Loni jsme koupili dům Na Parkáni, ze kterého jsme chtěli vybudovat další pečovatelský dům, to taky nebude. Chtěli jsme zrekonstruovat poшту, museli jsme to odložit na neurčito.

Nejvíce mě mrzí, že jsme museli zrušit vybudování chodníku mezi Miletínem a Trotinkou, na to taky nejsou peníze. Všechno musíme odložit a dnes vůbec nevíme, kdy to budeme moci realizovat.

Jediné, co pokračovalo, byla oprava koupaliště a kempu. To bylo rozjeté a muselo se dokončit. Lidi se mohou těšit z opraveného dna u bazénu, kde loni unikala voda. Bazén je také nově natřen. Vysázeli jsme tam stromky, bude to chvíli trvat, než vyrostou, nicméně do budoucna bude na koupališti více stínu. Vybudovali jsme tam nový plot, původní zničila vichřice.

V kempu jsou čtyři nové chatky, připravené jsou pozice pro další čtyři v příštím roce. Zda se nakoupí, bude otázka finančního vývoje města. Nový kabát dostala recepce. Všechny tyto akce byly naplánovány a připravovány už od zimy. V kempu je zaveden nový informační systém, včetně nového loga.

Pokračování na str. 2

Na obou objektech se intenzivně pracovalo, protože věříme, že právě kemp a koupaliště nám budou vydělávat. Aby koupaliště alespoň vydělalo na svůj provoz. To však záleží na počasí a na návštěvnosti. Snad budou naši občané trávit dovolenou více v tuzemsku a tím podpoří naše živnostníky a podnikatele. Vždyť u nás je tak krásně. Pevně v to doufáme, protože tak alespoň částečně snížíme finanční deficit rozpočtu. A také z toho budou profitovat i živnostníci v Miletíně.

Jsem na úřadě od roku 2003 a mohu říct, že současná situace je nejhorší za celou dobu mého působení. V době, kdy byla krize v roce 2008, bylo všechno jiné. Obce nebyly omezovány finančně, právě naopak. Dostaly peníze, které dostat měly. A proto byla doba ideální pro rozvoj obcí. Firmy se předháněly v poptávkových řízeních při investičních akcích města, a tím se také snižovala cena. Vydělaly na tom jak firmy, které se díky tomu udržely, tak i obce, které se rozvíjely.

Bohužel to teď nebude. Na omezení aktivit obcí bude navazovat ukončení činnosti mnoha živnostníků, malých a středních firem, obce jim práci prostě nedají. Nebudou na to mít peníze. Už teď je vlastně nemají. Na rovinu řečeno, je a bude to těžké období. Poprvé, co jsem takhle, musím na vše říkat NE. Všechno se zarazilo.

Beru to ale jako výzvu. Je to nová zkušenost. My jako obec se musíme udržet. Pro mne bude nejdůležitější, abychom nemuseli propouštět lidi, abychom si je udrželi. Bude velký problém zaplatit je. Abychom jim nemuseli peníze brát. Když slušné, zaškolené, zacvičené a spolehlivé zaměstnance začneme propouštět, nebudeme moci lidem poskytovat takové služby, na které byli zvyklí. Je to pro nás skutečně výzva, protože, jak jsem řekl, je to něco nového. Věřím, že se s tím jako vždy popereme a společnými silami to zvládneme. K tomu budeme ale potřebovat i podporu veřejnosti. Týká se to úplně všech.

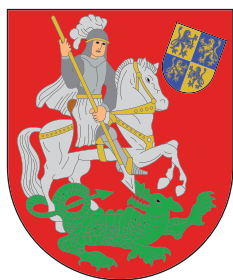
Lidé by si měli uvědomit, že nebudeme mít nějaký čas tolik prostředků, abychom město udrželi v čistotě a kráse. Občané sami ale mohou pomoci. Stačí, když si budou všimát svého nejbližšího okolí. Obecní pozemek před domkem poseču, zametu chodník. Když někdo někde dělá nepořádek, napomenuto. Jde o to, abychom si město udrželi, pokud možno v co největším pořádku a čistotě. Uvidíme, jak se lidé k tomu postaví. Dnes se dá těžko prognózovat. Co bude za měsíc, na podzim, nikdo neví. Až vyjdou naše noviny, může být zase hodně informací jiných. Můžeme jen doufat, že budou pozitivnější než ty, které dostáváme nyní.

Museli jsme oddálit i dotační tituly pro spolky, což mě hodně mrzí. Spolky byly, jsou a jistě i budou pro život na obci velice důležité. Dnes ale bohužel nevíme, zda budeme schopni jim dát alespoň část dotací. Je samozřejmé, že i nadále budeme spolkům pomáhat technicky, našimi stroji a zařízeními. Budou využívat jako obvykle obecní majetek, společně v tom budeme pokračovat. Ale o dotacích bude zastupitelstvo moci zodpovědně rozhodnout nejdříve až v září.

A ještě jen stručně k lesům. Obec má 30 ha lesů. V minulých letech jsme kvůli kůrovci přišli o množství dřeva. Několikrát jsme se pokoušeli stromky vysazovat. Ale protože je velké sucho, všechno uschne. Rozhodli jsme se nechat lesy, aby se s tím popraly samy, žily si svým vlastním životem. Nemáme peníze na to, abychom je znovu obnovovali. Třeba budoucnost ukáže, že to bylo dobře. Už jsme si to vyzkoušeli, pod Chroustovem máme kousek lesa a dnes tam je bujná džungle: břízy, duby, modřiny a další. Les má adaptační schopnost, a tak mu necháme prostor.

Závěrem chci vyjádřit přesvědčení: Zvládli jsme společnými silami skvěle virovou krizi. Pustíme se teď společně do následků a vypořádáme se s nimi se ctí a úspěšně. Věřím, že to dokážeme.

Miroslav Nosek

Sousedské listy č. 1/2020 vyšly 22. června 2020 v Miletíně
Periodický tisk Města Miletín. Četnost vydání: 4x ročně. Evidenční číslo: E 14408
Vydavatel: Město Miletín, náměstí K. J. Erbena 99, 507 71 Miletín, IČO 00271811
Redakce: e-mail: novinymiletin@seznam.cz; telefon: 724 040 412
Vedoucí redaktorka: PhDr. Iva Reichlová
Redaktoři rubrik: Bc. Miroslav Nosek, Mgr. Stanislava Hlaváčková, Bedřich Hak, Bc. Tomáš Hlavatý, Bc. Ondřej Machačka, Zdeněk Paulus, Jan Vaniš
Grafická úprava: PhDr. Iva Reichlová; počet strany: 20
Korektura: Vítězslava Tučková, Mgr. Gabriela Reichlová
Tisk: ARPA-tiskárna Dvůr Králové nad Labem
Příští číslo vyjde v září 2020, uzávěrka 1. září 2020

Základní škola Miletín

Karanténa

Po vyhlášení nouzového stavu se ocitla škola zcela opuštěná. V budouv k tomu stvořené se ze dne na den nečekaně přestalo vyučovat. Učebny se ocitly bez žáků, sborovna bez učitelů, vypadalo to tam jako o prázdninách, s tím rozdílem, že žáci ve svých školních povinnostech nezaháleli a museli pracovat z doma. Home office se stal běžným provozem nejen u pracujících, ale i u žáků. Technologie, podpořené velikým zapálením našeho IT oddělení, zprostředkovaly online komunikaci e-mailem a možnost vyučování přes videokonference.

Karanténa vzala přímý kontakt mezi lidmi, ale donutila širokou veřejnost ke zlepšování dovedností při práci s počítačem. To, co bychom se učili po troškách měsíce, jsme si museli nárazově osvojit během pár dní. Někdy to šlo lehce, jindy trochu obtížněji. Přesto se mnozí studenti, potažmo jejich rodiče, nuceni vrátit se do školních let, mohli pochlubit skvělými výsledky při odevzdávání zadaných úkolů či projektů.

Některé práce zhlédla i miletínská

veřejnost před školou na nástěnce, kterou jsme každý týden aktualizovali. Samozřejmě se tam všechny práce i při tak časté obměně nevešly. Proto se je chystáme na začátku nového školního roku vystavit na chodbách naší školy. Nejen tímto dáváme najevo, že práce žáků čteme, kontrolujeme, hodnotíme, ale že si jich vážíme a děkujeme za ně.

Dopisy od dětí

Ačkoli média prezentovala názory žáků na domácí vyučování, nás, učitele, zajímaly komentáře našich žáků, a proto jsme je žádali o zpětné reakce. Bylo skvělé dostat empirické poznatky od dětí, které známe osobně. Pravděpodobně největší radost nám udělalo, že se všichni těší do školy. Byla by škoda se alespoň o jeden pohled žáka nepodělit.

Mgr. Jana Tomková

Dobrý den paní učitelko,

ráda bych Vám popsala mých posledních 14 dnů, které probíhají celkem dobře, až na to, že je docela nuda. Každé dopoledne si dělám úkoly a odpoledne si buď hraji s mojí nejlepší kamarádkou, dívám se na YouTube, nebo se jen tak nudím. Je to nezvyk, protože když jsem ve škole, mám alespoň přehled ve dnech, ale teď nevím, jestli je pondělí, nebo středa.

Také je nezvyk, že nic moc nesmím, a když jsme jeli jednou za dlouhý čas na malý výlet, bylo divné a i trochu smutné vidět všechny lidi v rouškách a já nemůžu vidět jejich úsměvy, navíc je v té roušce velké horko.

Myslím, že jediné, co zůstalo stejné, jsou naše hádky s bratrem, které jsou bohužel i přes všechny ty těž-

kosti stejné a pořád dokola. Zvládnám to docela dobře, ale u učení často vybuchnu a začnu si stěžovat. Naštěstí mám moc hodné rodiče, kteří mi často pomáhají. A když ani oni nemůžou, nebo musejí pomáhat mladšímu bráškov, mohu se vždy spolehnout na moji nejlepší kamarádku Šárku, která mi pomůže, když něčemu nerozumím.

Teď docela dlouhou dobu myslím na to, za jak dlouhou dobu ten hloupý virus zmizí, ale zase na druhou stranu přemýšlím, jestli si už lidé uvědomí, že si za to vlastně můžou sami. UVědomila jsem si, jak moc důležité je mýt si ruce, i když já jsem si je myla i před tím vším docela dost. Také jsem si uvědomila, že chodit do školy je lepší, než se učit doma, protože ve škole tomu více rozumím. Musím uznat, že teď bych daleko raději chodila do školy. Už se do ní těším, na kamarády, učitele i všechno to učení.

Děkuji za zadání hezkého úkolu, ráda jsem se k tomu vyjádřila. Přeji hezké volno

Kateřina Holečková
6. třída

Drawing school Miletín

Na začátku března se nám docela změnil ze dne na den život. Zůstali jsme v domácí izolaci. Mně osobně se velmi brzy začalo stýskat po dětech a jejich výtvarné tvorbě, kterou je na naší miletínské škole provázím v hodinách výtvarné výchovy. 15. března přišel nápad. Na Facebooku jsem založila skupinu Drawing school Miletín pro všechny, kterým také tvoření chybělo.

Pokračování na str. 4

Každý den nová výtvarná výzva. Naše skupina se rychle rozrůstala. Na konci karantény nás bylo 89!!! Přes 50 výzev!!! A to se rovná pěkné hromadě výtvarných dílek!!!

Byla by velká škoda, aby naše práce zůstala doma v šuplíku. Proto po dohodě s panem starostou Miroslavem Noskem uspořádáme na podzim velkolepou výstavu, na kterou jste všichni srdečně zváni.

Bc. Markéta Fojtíková

Veliké loučení

Milí moji deváťáci! Je to tady. Čtyři roky utekly jako voda a naše cesty se teď rozcházejí. Koncem června se ocitnete částečně v jiném světě. Bude jistě plný očekávání, představa, nových přátel a příležitostí.

Vykročte do něj „pravou“! Moc ráda jsem vás všechny poznala!

Těším se, až se po čase shledáme, budete mi vyprávět o svých určitě šťastných, naplněných životech. Mějte se moc fajn, Vaše Markét

Bc. Markéta Fojtíková

Rádi bychom přiblížili čtenářům organizaci výuky pro žáky školy, ale informace a pokyny vlády se mění ze dne na den, čehož jste si určitě všimli. Splnili jsme všechna nařízení a zároveň se snažili empaticky přizpůsobit potřebám žáků a rodičů. Je těžké odhadnout, jak bude situace probíhat dál. Jisté je, že od 25. května byla škola a školní družina otevřena dětem prvního stupně. Od 8. června zde našli útočiště a místo setkání i žáci 2. stupně. Všechny informace jsou vyvěšené na stránkách školy a ty nejdůležitější putovaly přímo do e-mailů žáků a žakovských knížek rodičů.

Za sbor ZŠ Miletín
Mgr. Jana Tomková

Jaro 2020 v MŠ Korálka

Skončil únor a my jsme se začali těšit na jaro. Ráno, při příchodu do MŠ nás doprovázel zpěv ptáků a na zahrádkách se začaly čím dál více objevovat květiny.

Kde by nás napadlo, že místo toho, abychom s dětmi všemi smysly jaro přivítali a poznávali, bude všechno úplně jinak. Kvůli mimořádné situaci, která nastala při epidemii koronaviru, jsme se rozhodli po společné dohodě se zřizovatelem naší školu uzavřít. Chvíli jsme vyčkávaly, co se bude dít, pak jsme se pustily do dezinfekce her, hraček a všech prostor. Čas utíkal a místo toho, aby se z budo-

vy ozývaly dětské hlasy, rozezněly se zvuky šicích strojů. Nechaly jsme se inspirovat a poté, co jsme od firmy De-park dostaly látku a stříh, začaly jsme šít roušky. Zprvu trochu neobratně, ale později se dá říct, že s veškerou grácií. Netušíme, kolik jsme jich celkem našily, ale měly jsme z toho opravdu radost a dobrý pocit.

Ostatní kolegyně zatím pracovaly doma na přípravě několika projektů, kterými chceme v budoucnu obohatit naši výchovně vzdělávací práci. Aby se starší děti doma nenudily, nabízely jsme rodičům, prostřednictvím PC, pracovní listy s jarní tematikou.

Byly zaměřeny na rozvoj v různých oblastech.

Nezapomněly jsme samozřejmě na maminky a jejich svátek. Ke Dni matek jsme pomocí online vysílání pro ně a jejich děti připravily společné cvičení. Podle návodu po e-mailu si společně mohly vyrobit květinu.

Nyní se opravdu těšíme z toho, že se vše postupně vrátilo do běžného režimu a naše Korálka opět zní dětským štěbetáním a smíchem.

Na závěr chceme popřát nám všem, ať tuto náročnou dobu dobře a ve zdraví ustojíme.

Ještě mi dovoluňte zmínit jednu událost, která nás v této době velmi potěšila. Velmi si vážíme, že se nám podařilo znovu obhájit zařazení naší MŠ do sítě škol podporujících zdraví. Opětovně jsme získali certifikát na další tříleté období a máme tu čest používat logo Škola podporující zdraví.

Lenka Chlubnová

Okénko do knihovny

Knihovna v době „koronavirové“

Březen je měsícem nejen nastupujícího jara, ale pro většinu z nás také měsícem spojeným s oslavou knih a čtenářů. Knihovny se snaží svým návštěvníkům nabídnout zajímavé akce. Ani naše knihovna nezůstala pozadu a připravila pro své příznivce pestrý program. Nakonec ale bylo vše jinak, jak všichni dobře víme.

Knihovna zůstala několik týdnů zavřená, ale to neznamená, že by se tam nic nedělo. Je totiž spousta drobných i větších činností, které se při normálním provozu těžko dělají. Např. srovnání knih ve skladišti, přebalování ušpiněných knih nebo vyřazování zastaralých titulů. Zkrátka za zavřenými dveřmi knihovny je stále co dělat. Ale přeci jen to není ono, přeci jen všechno to snažení směřuje vždy k jednomu cíli, a to ke spokojenosti návštěvníků knihovny – a ti nebyli.

Za několika (staršími) z nich jsem po telefonické domluvě zašla osobně s výměnou knih a časopisů. S malou pomocí jsem se zapojila i do šití roušek pro Miletín. A od poloviny dubna měli čtenáři možnost vracet na chodbě před knihovnou půjčené knihy. Pochopitelně za dodržování všech

hygienických nařízení. Všechny vrácené knihy procházejí dezinfekční sprškou a jsou uloženy do karantény. Teprve po týdnu se mohou vrátit na své místo v knihovně a ke svým čtenářům.

Od konce května je obnoven normální provoz v půjčovně pro dospělé a omezen v dětském oddělení. Čtenáři by měli chodit do knihovny s rouškou, použít připravenou dezinfekci nebo rukavice. Přestože by neměli zbytečně prodlužovat čas strávený výběráním knih, možná by mohlo jejich oko na několik minut zabloudit na „**Výstavu kopií historických dokumentů**“, která je umístěna přímo v půjčovně.

Čtenáři, kteří v dubnu a v květnu neměli odvahu nebo čas přijít vrátit knihy, se nemuseli obávat, knihy jim byly bez všech poplatků prodlouženy. Od 1. června se začalo opět půjčovat dle platného Knihovního řádu.

Do letních dnů bych nám všem přála, abychom si z tohoto nelehkého období vzali pozitivní ponaučení a dokázali si zachovat trochu „zdravého“ strachu, který jsme na začátku března měli, a k tomu i trochu selského rozumu.

Alena Erbanová

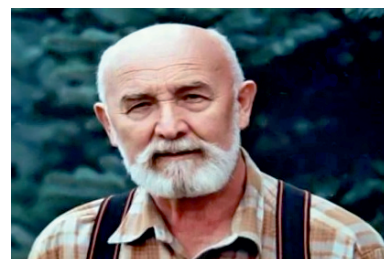
V květnu letošního roku uplynulo 92 let od narození a 20 let od úmrtí regionálního přírodovědce, cestovatele, lovce, spisovatele a dlouholetého ředitele Východočeské zoologické zahrady JOSEFA VÁGNERA. Narodil se ve Ždírnici u Hostinného, vystudoval lesnickou fakultu a později si doplnil studium v oboru Tropické zemědělství a veterinární medicína. V roce 1965 se stal ředitelem VČZOO ve Dvoře Králové. Zahrada v té době nijak nevybočovala z průměru, měla rozlohu 4,5 ha, klece, pěšiny a 27 zaměstnanců. Jeho snem bylo safari: africká zvířata se pohybují volně po rozlehlém výběhu a návštěvníci mezi nimi projíždějí speciálními autobusy. Uvědomil si, že zahrada je umístěna v ideální nadmořské výšce. Masiv Zvičiny ji chrání před extrémními výkyvy počasí a čistota ovzduší je srovnatelná s vrcholy hor.

Začal jednat, což vyvolalo vlnu nevole u ostatních ředitelů, zejména u vlivného šéfa pražské ZOO Zdeňka Veselovského. Tady vznikl základ jejich doživotní nesnášenlivosti a rivality. Vágner nepolevoval, argumentoval tím, že v Africe jsou zvířata stále více ohrožována a pomocí jeho koncepce by se podařilo některé druhy zachránit. Konečně v roce 1967 získal povolení k vybudování zahrady podle svých představ. Pomoc s odchytom zvířat mu nabídlo naše velvyslanectví v Ugandě. Další problém nastal s finančním zajištěním cesty. Pomohla náhoda, ve VČZOO se narodilo osm mláďat tygra bengálského. Vágnerovi a jeho kolegům se podařilo je tak dokonale vycvičit pro cirkusovou estrádu, že je za 40 000 USD odkoupil hamburský cirkus Krone. Tak získal solidní kapitál pro první odchytové expedice.

Mezi lety 1967-1976 jich zorganizoval devět a přivezl 1964 zvířat. Na základě dohod musel část zvířat předat jiným zahradám, ale i tak mu zůstalo 1200 zvířat, od kterých bylo do roku 1990 odchováno 5000 mláďat a asi 600 zvířat bylo vráceno zpět do Afriky. Ve svém projektu jako první vybudoval „Africký kemp“, v němž byly za obrovského zájmu návštěvníků umístěny antilopy, zebry a hlavně žirafy. VČZOO se stala chovatelem největšího stáda žiraf (46), o které však bohužel na jaře 1975 přišla, protože stádo bylo z rozhodnutí veterinární správy postříleno kvůli podezření na africký typ slintavky a kulhavky. Pitva toto onemocnění neprokázala a Vágner se s tím nikdy nesmířil. Žirafí chov byl obnoven novým dovozem z Afriky, ale již nikdy nedosáhl takové velikosti.

Josef Vágner také inicioval vznik unikátní galerie obrazů Zdeňka Buriana s tematikou vývoje života na Zemi. Je umístěna ve VČZOO v tzv. Neumannově vile. Za zmínku stojí i jeho literární tvorba. Napsal a svými fotografiemi doplnil více jak deset knih, publikoval vědecké a odborné práce, vystupoval v rozhlasu i v televizi. K dokončení celého jeho projektu došlo až v roce 1989. To už byl Vágner kvůli podlomenému zdraví několik let v invalidním důchodu. Ve městě Dvůr Králové a ve vedení ZOO není Josef Vágner zapomenut. V areálu ZOO můžete navštívit stálou expozici „Velké africké transporty Josefa Vágnera“ a část zahrady se safari nese jeho jméno.

Alena Erbanová

Co nového v Mateřídoušce

Pro turistická centra letošní sezóna nezačala šťastně, protože provozovny musely zavřít. Nás v Mateřídoušce se toto nařízení dotklo jen okrajově, jelikož provozujeme současně také trafikou. Dá se říct, že naopak bylo rušno. Rozdávali jsme desinfekci, antibakteriální mýdla a roušky. Poskytovali jsme informace o dění a změnách nařízení spojených s výskytem Covid 19.

Bylo to náročné období, ale díky lidem, kteří se zapojili do výroby roušek, jsme měli v brzké době pro občany Miletína roušky a pan starosta sehnal i desinfekci. Nadále máme k dispozici desinfekci na ruce a povrchy a látkové roušky, a to zdarma. Vyzvednout si vše můžete v prodejní

době od pondělí do pátku od 7 do 16 a v sobotu od 7 do 11 hodin.

Léto vás jistě bude lákat do přírody, po památkách a za sportem, proto bych vás ráda pozvala na stezky v našem regionu, kterých stále přibývá, nebo se vylepšují. Jako například nová naučná stezka Kamennou Hůrou a částí Lázně Bělohradu. Zvládnete ji pěšky, s kočárkem i na kole.

Cyklobusy již také vyjíždějí. Jezdí v Podkrkonoší od června do září vždy v sobotu, v červenci a v srpnu ve čtvrtek a v sobotu, a to opět na trase Hradec Králové–Sadová–Milovice–Hořice–Miletín–Dvůr Králové–Bílá Třemešná–Dolní Brusnice–Mostek–Hostinné–Vrchlabí a zpět.

První ranní spoj vyjíždí ze Dvora

Králové nad Labem přes Choustníkovo Hradiště–Kuks–Heřmanice–Jaroměř–Holohlavy do Hradce Králové. Na vrch Zvičina a přehradu Les Království v letošním roce cyklobus nezajíždí. Spoje jsou vybaveny bezbariérovým přístupem se stojany pro 30 jízdních kol. Cyklobusy vyjely v sobotu 6. 6. a naposledy pojedou 26. 9. O státních svátcích letos nepojedou! Podrobnější rozpis dle jízdního řádu máme v Mateřídoušce v brožurě Krkonošské Cyklobusy.

Také jako obvykle mám připravené nové dárkové předměty a suvenýry v moderním designu. Přijďte se podívat. Přeji krásné léto, ať už s toulkami nebo bez nich.

Rita Nedělová

Hráli jsme si s češtinou

V poslední době se Dámský klub sešel pouze jednou, 28. května, na akci, která měla název „Hrátky s češtinou aneb opět to zvládnou“.

Po obdobném únorovém sportovním zápolení jsme si tentokrát provětraly mozkové závity.

Úkolů bylo pět s hlavním cílem opět si setkání užít, což se povedlo. Akce byla také zakončením koronavirových hrátek s českým jazykem, které pro zájemce připravovala po dobu 7 týdnů Iva Reichlová. Děkuje.

Další setkání se uskuteční formou oblíbených pěších či autobusových

výletů po krásném okolí Miletína. Srdečně všechny zveme.

Stanislava Hlaváčková

Klub přátel K. J. Erbena

Náš spolek vlastní zajímavé písemnosti, a tak jsme se rozhodli touto cestou informovat čtenáře, aby si mohli dle zájmu něco od nás zapůjčit.

Jde o zajímavé knihy, které nám daroval pan Jaroslav Šulc, a materiály od pana doktora Vladimíra Křivánka. Zapůjčit si můžete i hodně písemností, které paní Růženě Hellingerové zaslala pravnučka

K. J. Erbena Bohuslava Čapková. V závěru života si totiž paní Čapková s Růženkou dopisovala.

Seznam všech knih i písemností je k dispozici v místní knihovně u paní Aleny Erbanové. Tam si můžete cokoli z toho zapůjčit. Žádáme jen o vrácení v nepoškozeném stavu.

Jaroslava Špůrová

Rohoznické novinky

Turistické provětrání

Vzhledem k situaci z důvodu vyhlášení nouzového stavu a přijetí krizových opatření byly zrušeny všechny kulturní, společenské i sportovní akce. Tomu se nevyhnul ani náš populární „Darmošlap“.

Měli jsme přislíbenou účast i ze vzdálenějších míst naší vlasti. Na no-

vé i oblíbené trasy se těšili i tradiční účastníci. Počasí jsme měli vychytané i letos, a proto se řada z nás vydala vlastní cestou i po trasách protáhnout tělo a přijít na jiné myšlenky.

Bohužel jsem konstatoval další velký úbytek jehličnanů a oblíbený vrch Vinice u Bílých Poličan je téměř vykácen. Na většině tras, po kterých měl vést náš pochod, probíhala těžba dřeva.

Věřím, že v roce 2021 se opět uvidíme na startu.

S řadou uvolňování opatření nacházíme cíle putování v našem kraji. Na červen máme rezervaci kánoí při splouvání Jizery.

Většina připravovaných akcí na prázdniny je však v nejistotě a otázkou

je, jestli vůbec se to někomu bude chtít pořádat.

Volejbalová sezóna

Naším největším protáhnutím jsou boje pod vysokou sítí. Scházíme se každé úterý od 18 hodin na místním hřišti. Cestu sem našli příznivci, kteří si chtějí jen tak „plácnout“ a poklábosit. Nikomu zde nejsou zavřena vrátka a rádi vás přivítáme na naší umělce.

Láďa Dufek

XVIII. ročník Miletínského divadelního jara

Opět po roce, sice v náhradním termínu a za koronavirových podmínek, ve dnech 12.-13. 6. přijelo šest statečných souborů z různých krajů podívat se do miletínského divadla, aby předvedly porotě a lektorům svá nastudovaná divadelních her.

V lektorské porotě zasedli divadelní a filmový režisér, pedagog František Laurin, divadelní režisér, herec a pedagog Alexandr Gregar a scénograf a pedagog Jaromír Vosecký. Za Centrum uměleckých aktivit Impuls HK pak Andrea Moličová a fotograf Ivo Mičkal.

Diváci si mohli vybrat a pobavit se u komedie *Světáci* v provedení DS Kolár z Police nad Metují, nebo se zamyslet nad chováním rodičů vůči učitelům v hořké komedii *Úča musí pryč* v nastudování DS Ledříček Klášterec nad Orlicí. Hra dostala doporučení na přehlídku do Vysokého n. J.

Večerní posezení s ostatními soubory bylo veselé, družné a přátelské.

Sobotní program zahájil OS Žumpa Nučice s bláznivou komedií *Amant*, která pobavila všechny v hledišti.

Dál v programu pokračoval DS Erben Miletín s hudebním představením *Z pohádky do pohádky*. Vladimír Kněžourek v něm porotě představil začínající dětské herce. Hra byla porotou velmi kladně přijata.

Velkou pochvalou pro režiséra bylo ocenění za výběr hry a zvláštní ocenění za celoživotní práci pro kulturu.

V podvečer nás rozesmála i rozplakala divadelní hra *Dva* v podání DS AMADIS, kteří přijeli z Popůvek u Brna. Přiznávám, že na konci hry jsem utírala slzy, jak mě dovedli herci vtáhnout do děje.

No a jako poslední, jak se říká, nejlepší na konec, byla Dobřichovická divadelní společnost s komedií *Řeči*,

kteřá byla o absurdních reakcích ve večírkové krizi. Tento soubor dostal od lektorů nominaci na přehlídku do Vysokého nad Jizerou.

Děkuji touto cestou Městu Miletín a všem členům divadelního souboru Erben, kteří se podíleli na pohodovém fungování celého festivalu, od zajištění ubytování, pořízení všeho potřebného, zajištění stravování a obsluhu baru atd.

Zvláštní poděkování pro našeho technika Aleše Lhotu, který celý festival nasvítí a ozvučil.

Další informace o cenách a nominacích se dočteme na stránkách VSVD na www.impulshk.cz nebo na FCB.

Za SDS Erben Miletín
předsedkyně Iveta Zavidilová

150 let od úmrtí K. J. Erbena

Pokračujeme ve vzpomínkách na život našeho slavného rodáka.

V roce 1848 docházelo k nepokojům ve Vídni, ale i v Praze. K davu lidí se připojila i celá Erbenova rodina. Je-jich posluhovačka Bětka dokonce nesla s sebou i malou Laděnkou. Brzy nato došla z Vídně zpráva o odstoupení kancléře Metternicha.

V Praze pak byl ustanoven stočlenný Národní výbor a jedním z členů se stal i Karel Erben. Protože na našem území žilo mnoho Němců, mysleli si, že se staneme součástí německého státu. Ale většina Čechů s tím nesouhlasila, hlavně František Palacký.

Němci plánovali velký sněm ve Frankfurtu nad Mohanem a počítali s účastí Palackého, který to odmítl. V Praze se konal Slovanský sjezd, na který přijel i Stanko Vraz ze Záhřebu a shodou okolností byl Erben s Vilémem Lamblem vyslán zase do Záhřebu. Když se dozvěděli, že v Praze dochází k velkým třenicím mezi Čechy a Němci, Erben se rozhodl pro návrat. Lambl v Záhřebu zůstal. Karel Erben se dokonce oblékl do chorvatského kroje, který v Záhřebu dostal jako dárek. Bylo to dost odvážné, protože ho pak považovali za Chorvata. Však, když se Karel ve Vídni zastavil u přítele Rybičky, ten se vyděsil a tak se Karel ihned převlékl do svého oděvu.

Domů se také vracel proto, že Betyňka očekávala další přírůstek a Karel měl o ni starost. Když dorazil do Prahy, viděl na ulicích ještě mnoho zbytků po barikádách. Ale hlavně, že se Betyňce nic nestalo.

Také se dozvěděl, že mnoho jeho přátel bylo zavraženo. Velmi ho zaskočilo, když mu přišla úřední pošta. Měl se druhý den dostavit do kanceláře gubernia k projednání důležité

záležitosti. Podepsán byl Leopold Lev Thun a policejní prezident hrabě Leopold Sacher-Masoch. Karel se obával, co ho čeká, a byl velmi překvapen. Sám hrabě Thun mu nabídl, aby se stal redaktorem vládních Pražských novin s platem šest set zlatých ročně. Karlovi to doslova vyrazilo dech. Dostal týdenní lhůtu na rozmyšlenou. Asi by si netroufl takovou práci převzít, ale po konzultaci s Františkem Palackým se toho nakonec ujal.

Jednou z příjemných zpráv, která v těch novinách vyšla, bylo, že ke dni 20. července končí v Praze výjimečný stav a že všichni věznění rukojmí budou propuštěni. Také později došlo ke zrušení roboty.

V říjnu se u Erbena objevil Vašek Hněvkovský ze Žebráku a oznámil mu, že se mu narodil syn. Předčasně, je slaboučký, ale živý. Karel by ho rád viděl, ale práce mu nedovolila, aby tam hned zajel. Také se v Praze objevil Karlův přítel Rybička a velmi chválil soudní a konkurzní řád, na jehož překladu do češtiny se Karel největší měrou podílel.

Vánoční svátky s Karlovou rodinou slavil i Karlův otec. Po smrti manželky u nich v Praze pobýval po většinu zimy.

Další nepříjemná situace pro Erben nastala, když mu hrabě Sacher-Masoch řekl, aby v Pražských novinách napsal oslavný článek o knížeti Alfredu Windischgrätzovi (při násilnostech r. 1848 byla zastřelena jeho žena). Nakonec bylo dobře, že Karel s článkem stále otálel. Později o to nebyl zájem. Erben se rozhodl, že jako šéfredaktor skončí a sám dal výpověď ze zdravotních důvodů.

V té době u Erbenu zemřel půlroční syn Jaromír.

Stále byly v Praze nepokoje, zákazy nočního vycházení a shromažďování, cenzura tiskovin a poštovní korespondence. Po dlouhém procesu vojenský tribunál některé osoby odsoudil k trestu smrti provazem.

Aby měl Karel k uživení rodiny nějaký příjem, podařilo se mu přes přítele Rybičku sehnat zaměstnání ve Vídni. Dopis z Vídně podepsal dokonce sám Alexandr Bach. S ním se také Karel ve Vídni osobně setkal. Byl vybrán jako velký znalec českého jazyka v právnícké terminologii, zavedl nové odborné výrazy, např. „ústava, závěť, branec, četník“.

Na nějaký čas Karel odjel do Prahy, aby s pověřením Matice české připravil k vydání Kroniku pražskou od Bartoše Písaře a spisy Tomáše ze Štítého.

V roce 1850 mladičkový císař František Josef udělil všem povstalcům milost a trest smrti změnil na dvacetiletý žalář ve vojenských pevnostech.

V říjnu se v Karlově rodině narodila dcera Bohuslava. Karel zase pobýval v Praze, ale brzy ho postihly veliké zdravotní problémy, které ho trápily půl roku. Od sestry se dozvídal, že jeho otec je vážně nemocný, ale na cestu do Miletína se vydat nemohl. V květnu 1851 otec zemřel a Karel ani na pohřeb nemohl přijet.

Když v létě pražská obec vypsal konkurz na místo stálého městského archiváře s platem tisíc zlatých ročně, okamžitě se přihlásil. Zájemců bylo hodně. Pro Karla Erbena hlasovalo ze sedmdesáti členů konkurzní komise šedesát osm. S elánem se pustil do práce, ale stále byl pod dohledem doktora Čejky.

Také se dozvěděl, že byl K. H. Borovský odvezen do vyhnanství v rakouských Alpách. Erben navštívil Františka Palackého, nesl mu staré dokumenty pro jeho práci na českých dějinách. Palacký ho varoval, aby byl opatrný, že je sledován policií. Karel byl překvapen, když ho nečekaně navštívil přítel Lambl. Byl čerstvě promován lékařem. A Erbenovi radil, aby ze zdravotních důvodů nějaký čas pobyl na venkově. Z toho důvodu Karel v létě zavítal do Miletína k sestře Josefce. A neopomněl zajít na hřbitov k hrobu rodičů. Potkal se i se svou sestřenicí Františkou Žábovou a její kamarádkou Žofíí Mastnou z Lomnice nad Popelkou u sochy Panny Marie u bývalého popraviště.

V Praze zavítal k nakladateli Pospíšilovi a ten ho přemluvil, aby uspořádal svoje balady ke knižnímu vydání. Několik balad již bylo uveřejněno a měly velký ohlas. Počátkem roku 1853 vyšla sbírka dvanácti balad s názvem „Kytice“. Karlovi to nedalo a mnoho knížek rozdál známým.

V té době nějaký Maďar spáchal atentát na císaře Františka Josefa. Bodná rána naštěstí nebyla smrtelná. Sacher-Masoch oslovil Erbena, aby na císaře napsal nějakou oslavnou báseň. Ten se rozhodl, že nebude psát podlézavý chvalozpěv na císaře, ale odsudek násilníka.

Protože se Karel dozvěděl, že Božena Němcová má velké finanční problémy, vydání Kytice jí poslal poštou, přiložil krátký dopis a do knížky vložil bankovky v hodnotě sto zlatých. Následně došlo ke schůzce, na které Božena trvala. Peníze mu chtěla vrátit a svěčila se mu, že jí zemřel syn Hynek. Nakonec ji Karel přesvědčil, aby si peníze nechala, protože jeho rodina je už finančně zajištěna.

V dubnu 1854 se císař František

Josef I. oženil a s císařovnou „Sissi“ zavítal do Prahy, byla to vlastně svatební cesta. I Erben měl tu čest vidět pár přímo na Hradě. Císařovna se s ním pozdravila a on ji předal svůj nejrozsáhlejší výtvar, Výtah z diplomatických a listinných práv Čech a Moravy. Měl s sebou i „Kytici“ a dovolil si jí císařovně darovat. Většina přítomných mu to měla za zlé.

Po této návštěvě došlo ke zrušení výjimečného stavu a po více než třech letech vyhnanství se do Čech vrátil Karel Havlíček Borovský. Do Prahy nemohl, na příkaz se vrátil do Německého Brodu. Bohužel, jeho manželka Julie před měsícem zemřela a jeho dcera Zdenka žila u tety. V roce 1856 zemřel i H. Borovský.

Karel stále pobýval a pracoval v archivu. Chystal nové vydání legendárního cestopisu Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdruzic do Jeruzaléma. Také se objevila kniha Boženy Němcové „Babička“, která vycházela na pokračování.

Na přelomu roku 1856-57 začala mít Betynka zdravotní problémy. Bolesti pravé ruky se neustále zvětšovaly. Rozhodla se odjet po Velikonočních k sestře do Žebráku. Ze začátku se tam cítila o něco lépe. Když ale napsala Karlovi dopis, v závěru oznámila, že se chce vrátit do Prahy, aby svou rodinu ještě viděla. Požádala ho, aby jí vyjednal pobyt v nějakém špitále. Zdický farář Vorel mu doporučil špitál u kláštera Milosrdných sester na Malé Straně. U kláštera byla také škola. A Karel se s dcerami přestěhoval do domu poblíž kláštera. Koncem července 1857 Betynku přivezl do špitálu kočár ze Žebráku. Vypadala velmi špatně. A 20. srpna sestry ze špitálu Karlovi vzkázaly, aby za Betynkou přišel. Na chodbě potkal doktora a kněze. Betynku zastihl v posledních okamžicích jejího života.

Jeho život byl pak velmi těžký. Měl sice novou mladší služebnou, ale nebylo na ni spolehnout. Do práce chodil pěšky půl hodiny. Zrovna připravoval k vydání dílo Mistra Jana Husa. Se svými starostmi se svěřil sestře Josefce, která se poradila se sestřenicí Františkou. Nakonec Karlovi napsaly, že má s dcerami přijet do Miletína, aby mu všechno sdělily ústně. Karel s třemi dceruškami skutečně do svého rodiště zavítal.

Strýc Žába vzal děvčata do školy, aby si zabrnkaly na fortepiano, Josefka, Františka a Karel si sedli ke stolu. To, co mu ženy řekly, ho ohromilo. Navrhly mu, aby se znovu oženil. Řekly, že vědí o jedné ženě, která je pracovitá, pořádná, starostlivá, dobře vaří a umí to s dětmi. Nakonec ji s Karlovým souhlasem zavolaly a nechaly je spolu o samotě.

Tím překvapením byla Žofie Mastná z Lomnice nad Popelkou, kterou již dvakrát v životě viděl. A v roce 1859 si ji za ženu vzal. Narodil se jim syn Vladimír a dcera Marie, obě děti v útlém věku zemřely. Žofie se velmi pečlivě a s láskou starala o tři nevlastní dcery. Ještě stojí za zmínku, že v roce 1867 byl Karel Erben na národopisné výstavě v Moskvě.

Je neuvěřitelné, kolik úžasných děl Erben upravil a přeložil. Rychle se učil cizím jazykům. Ovládal jich dvanáct a pomáhal mu v tom jeho absolutní hudební sluch. Mnoho pohádek pro nás zanechal a neuvěřitelné množství lidových písní. Uvádí se dva tisíce dvě stě.

Karel zemřel 22. listopadu 1870 ve věku 59 let. Svůj nevelký majetek odkázal dcerám a manželce Žofii. Ta se svého podílu zřekla ve prospěch nevlastních dcer.

I po 150 letech zůstává tento vzácný člověk v srdcích lidí, a to nejen u nás v Miletíně.

Růžena Hellingerová

Kamenné památky Miletínska

Sv. Florián a Sv. Notburga v zámku

Ačkoliv se každá z těchto barokních soch nachází v jiné lokalitě, mají společný původ, a je proto vhodné popisovat je společně.

Jan Nepomuk Lhota, autor nejznámější a nejčastěji citované miletínské monografie, o nich tvrdí, že pocházejí z doby barona Josefa Jana Sosnovce z Vlkanova. Někteří badatelé v nich tak vidí jeden z důkazů baronovy marnivosti.

Skutečnost je však jiná – podpora umění a okázalá zbožnost měla být vlastní všem barokním kavalírům poloviny 18. století, bohatá sochařská výzdoba, inspirovaná často křesťanskou ikonografií, patří ostatně k charakteristickému rysu barokního slohu. Proto se nejen baron z Vlkanova zasloužil o vyzdobení Miletína a jeho okolí řadou kvalitních soch. Činili tak i jeho předchůdci na miletínském zámku, hrabě Jiří Bedřich z Oppersdorfu a hraběnka Marie Anna rozená Magni.

Detail kartuše s iniciálami Ignáce Falge

A právě hraběnka Marie Anna, tehdy již ovdovělá z Kolovrat a znovu provdaná za hraběte Ferdinanda z Morzinu, dala podnět k postavení soch sv. Floriána a sv. Notburgy, jimiž ozdobila jinak strohé čtverhranné nádvoří před budovou zámku. Obě sochy byly postaveny v roce 1760, sv. Florián na východní straně, sv. Notburga na západní, u dnešního plotu mezi zámkem a zemědělským družstvem.

Autora soch neznáme, bezpochyby jím však byl v obou případech stejný umělec. Byly umístěny na stejné pískovcové podstavce označené ve zdobné kartuši morzinským erbem a obehnané balustrádou z kamenných kuželek.

Obě sochy představují světce s obvyklými atributy. Sv. Florián je ztvárněn jako římský voják držící v levé ruce korouhev a v pravé džbán, ze kterého hasí požár. Mučedník Florián († 304) byl římským provinčním úředníkem v dnešním Rakousku. Za Diokleciánova pronásledování křesťanů chtěl pomoci svým vězněným druhům, byl však zatčen, týrán a utopen v řece Enži. Podle legendy vyplavalo jeho tělo na břeh, kde jej hlídal orel. Svätý Florián je patronem mnoha řemesel, především však byl uctíván jako ochránce proti požáru i povodni.

Předobrazem sv. Notburgy byla selská dívka, žijící v letech 1268-1313 v Rakousku. Prý vynikala pracovitostí, obětavostí a láskou k Bohu. Pomáhala především hladovějícím, chudým a žebrákům. Uctívána byla hned po své smrti. Zde je zobrazena jako dívka v prostém oděvu, v zástěře má bochníky chleba, které rozdává chudým. U nohou jí sedí tele a ovce. Světice je patronkou selského lidu, hospodářství a domácích zvířat.

Sv. Florián a sv. Notburga byli pravděpodobně oblíbenými nebo rodovými patrony Ferdinanda z Morzinu: obdobná dvojice soch (byť odlišně zpracovaná) z roku 1765 stojí na jeho bývalém panství, před kostelem sv. Mikuláše v Merklíně (byla sem přenesena z merklínského zámku) v dnešním Plzeňském kraji.

Jak šel čas

1809 Na miletínském panství tehdy došlo k jistým „obrazoboreckým“ aktivitám.

Pokračování na str. 11

Za Ignáce Josefa Falgeho byly na všech venkovních sochách přesehány erby bývalých majitelů panství a nahrazeny Falgovými iniciálami „I F“. Pachatelem měl být kameník Höffinger, který se tak údajně snažil majiteli panství zalíbit a získat od něj další zakázky.

1909

Toho roku byla socha sv. Notburgy přestěhována na své nynější místo k cestě ze zámeckého parku do Bažantnice. Při stěhování přišla o část podstavce nad římsou, od té doby je proto přibližně o půl metru nižší.

1975

Pravděpodobně při zemědělských pracích bylo rozbořeno zábradlí kolem Sv. Notburgy. K opravě již nedošlo.

1992

Proběhla rekonstrukce sochy sv. Floriána, která se již delší čas propadala do měkkého podloží a nebezpečně nakláněla. Opravou prošla i balustráda. Oproti tomu zbytky balustrády kolem Sv. Notburgy byly v polovině 90. let definitivně odstraněny.

Jan Hlavatý

Prameny a literatura:

Státní okresní archiv Jičín:

- Farní úřad Miletín, Pamětní kniha 1836 – 1920

- MNV Miletín, Pamětní kniha 1953 – 1983

(František Kučera)

Archiv muzea v Miletíně

- zápisky Františka Žáby v opise Rudolfa Dreyschuka CECHNER, Antonín: Soupis památek historických a uměleckých v království Českém. Svazek XXXI, Politický okres Novopacký. Praha 1909.

LHOTA, Jan Nepomuk: Miletín nad Bystřicí. Příběhy jeho a památky. Brno 1888.

RULÍŠEK, Hynek: Postavy, atributy, symboly.

Slovník křesťanské ikonografie. Nakladatelství Karmášek 2006.

Fotografie: repro Soupis památek, autor

Fotografie: Florián a Notburka na počátku 20. století

50 let rekordu Jiřího Voňky

Zmínku o něm najdete v knize *1000 československých rekordů i v české verzi slavné Guinnessovy knihy rekordů. Ve dnech 6. až 17. července 1970 ušel Jiří Voňka z Miletína čp. 128 trasu dlouhou 93 km z Miletína do Liberce. Udělal přibližně 200 000 kroků – na štaflích.*

V pondělní ráno 6. července 1970 bylo miletínské náměstí zaplněno auty i motocykly. Bez ohledu na časnou ranní hodinu se sem sjeli lidé z Miletína i širokého okolí, aby podpořili devětačtyřicetiletého malíře pokojů Jiřího Voňku na startu jeho výpravy. Silnice od křižovatky až k poště byla popsána hesly jako Bez pádu a kotrmelce, šťastnou cestu do Liberce!, Vrať se Jirko se štítem! nebo Nechoď Jirko kvapem, ať nemusíš vlakem. Jiří Voňka se záhy objevil, rozesmátý a dobře naladěný, s doprovodem svého zetě, který na dvoukoláku přivázel dvoje speciálně připravené a ozdobené malířské štafle. Poděkoval za přání šťastné cesty, v 6 hodin vyšplhal na štafle a od sochy sv. Jiří vyrazil pravidelnými půlmetrovými kroky směrem na Lázně Bělohrad.

Za celou výpravou nestála žádná sázka, ale Jirkova rázovitá povaha, houževnatost a tvrdohlavost. Na počátku prý byla obdivná poznámka sousedky, paní učitelky Břicháčkové, kterou pronesla, když jí maloval kuchyň. Proč prý se ne-

pokusí o nějaký rekord, když tak krásně chodí na štaflích? Jirkovi to vrtalo hlavou, hodnotil své možnosti a pak, zrovna, když četl o Libereckých výstavních trzích (LVT), v něm nápad uzrál. Oslovil pořadatele, získal jejich zájem a brzy bylo vše dohodnuto. Naplánoval trasu a určil si na ni deset dní tak, aby do cíle na libereckém výstavišti dorazil v den zahájení LVT v pátek 17. července.

Výpravu řádně připravil. Štafle maximálně odlehčil a vylepšil vyměnitelnými gumovými špalíky pro měkčí chůzi. S nimi pak několik dní, vždy když večer polevil letní parno, trénoval. Na cestu vzal jen rezervní štafle a nutný proviant, konzervy, vařič a stan. Doprovodmu dělali zeť, třidvacetiletý Zdeněk Podobský, a zástupce miletínského sportovního klubu, penzista Břetislav Nečásek. Ti zajišťovali potřebný servis, táhli kárku s proviantem a cestu dokumentovali.

Jirkova cesta budila od počátku velkou pozornost. Již prvního dne odpoledne jej přišlo na náměstí v Lázních Bělohradě pozdravit kolem 2,5 tisíce lidí. Cestou u něj zastavovala auta, lidé se s ním dávali do řeči. Při každé zastávce se jich seběhly desítky i stovky, často Jirku kus cesty doprovázeli. Zastavili se s ním i reportéři většiny významných novin, severočeský krajský deník Průboj

o Jirkově cestě průběžně informoval. A že to nebyla cesta jednoduchá, o tom nikdo nepochyboval.

Trasa pochodu vedla z Lázních Bělohrad do Jičina a přes Turnov do Liberce. Každé stoupání a zejména klesání silnice postup výrazně zpomalovalo, z kopce se musí na štaflích hodně opatrně. Tělo malířského mistra bylo na rytmický pohyb zvyklé, pravidelně střídal strany, ale nohy dostaly zabrat. Hlavně odřená chodidla vyžadovala pečlivé ošetření. O to se postaral miletínský obvodní lékař MUDr. Stanislav Vejs, který za poutníky pravidelně dojížděl. A k tomu typické letní počasí. V prvních dnech teploty stoupaly ke třicítce, slunce pražilo do rozbředlého asfaltu, do nějž se štafle nekompromisně bořily. Teprve v závěru cesty se ochladilo, 14. 7. však zase přišly bouřky a lijáky. V pátek 17. bylo v Liberci přes den sotva 15 °C.

Jirka se snažil udržovat stálý denní průměr, v některých dnech zvládl více než 13 km. Nakonec si udělal bezpečnou rezervu, v úterý 14. 7. už dorazil až na předměstí Liberce a vlastně už ve čtvrtek byl v cíli. V pátek v poledne pak se vši slávou a zaslouženou pozorností překonal poslední tři kilometry na výstaviště. Po oficiálním uvítání šel s parťáky a přítomnými novináři na pivo. Prý kdyby věděl, co ho čeká, kdo ví...

Jiří Voňka zvítězil. To, že dosáhl svého cíle a nezklamal všechny ty, co mu fandili, bylo pro jeho bohémskou náturu důležitější než hodinky, zájezd nebo finanční prémie, které za svůj výkon od pořadatelů obdržel. Peníze se rychle rozkutálely, do Miletína se prý vrátil už bez nich. Dál se věnoval řemeslu a občas zákazníkům při malování vyprávěl příhody z cesty na štaflích do Liberce.

Až do konce života zůstal svěží, pobýval na své chatě u Červené Třemešné a pravidelně jezdil na kole do Miletína na nákup a několik piv. Zemřel v hořické nemocnici v lednu 2000.

Podle archivních pramenů a zpráv z dobového tisku připravil Jan Hlavatý.

Památné stromy na Horkách

K tomuto článku mě vlastně inspiroval pan starosta, který zjišťoval, zda se v našem okolí nachází tzv. „Strom republiky“. O takovém stromu nevím, ale doma jsem cosi slýchávala, a dokonce mám od strejdy Jaroslava Poláka ručně psané rozsáhlé zápisky z minulosti, a tak píšu tyto údaje:

Mému dědečkovi Josefu Polákovi se na Horkách v domě čp. 198 narodilo 8 dětí (v tomto domě od roku 1722 nějaký čas bydleli předkové K. J. Erbena, zmínka je o tom na zastavení naučné stezky u hřbitova).

Josef Polák dům koupil roku 1892 od Františka Erbrta. Jeho první žena Marie mu brzy po narození první dcery Anny zemřela. Podruhé se oženil snad až po sedmi letech. Když se 26. 3. 1920 jako osmá narodila dcera Ludmila, její otec Josef vysázel kolem sochy sv. Jana Nepomuckého čtyři lípy. A to mu bylo 54 roků a jeho ženě Růženě, roz. Fábínové, 44 roků. Dnes na tom místě jsou už jen lípy tři. A původní dům tu už nestojí. Číslo 198 má nově postavený domek.

Protože mi strejda ručně psané paměti daroval, nedá mi to a ještě bych o svých předcích napsala pár informací.

Můj dědeček Josef Polák (1866-1938) byl také muzikant Střihavkovy kapely z Trotinky. Hrál na trumpetu. Kvůli rodině na přání manželky Růženy toho ale nechal. Byl jednatelem Hospodářské besídky pro Trotinku, Horka a okolí. V pražské firmě objednával ušlechtilá semena. Obstarával vápno a jiná umělá hnojiva. A jako odborník jezdil kupovat dobytek nejen pro sebe. Dokonce pro statek Maternových z Dolence ho nakupoval až na Slovensku, a to celý vagón.

Prekvapilo mě, když jsem poprvé zavítala do nově otevřených prostor ve Spolkovém domě a tam na

chodbě v 1. poschodí jsem objevila i dědečkovu fotografii.

Babička Růžena (1876-1962) pocházela z domu čp. 113 v Rohoznici. Její otec Josef Fábín byl představeným obce. V rodině vyrůstalo 10 nebo snad 11 dětí. Babička byla nejmladší a ti první její sourozenci byli o generaci starší. Nejstarší byl její bratr Josef Fábín. Později žil se svou matkou v Miletíně v Tyršově ulici čp. 182. Byl věřící, s křížem chodil s procesím na vyhlášená poutní místa. Byl dokonce až v Lurdech. A ten kříž má dnes na Horkách na stěně pověšený moje sestra Emilka.

V roce 1920, když už byl Josef Fábín nemocný, si ho na Horka vzal právě můj dědeček s babičkou. V roce 1921 tam také zemřel.

Také jsem obdivovala, že si babička vzala na Horka dvě vnučky dcery Marie a starala se o ně snad až do dospělosti. Manžel od rodiny totiž odešel a ona to sama s dcerami nezvládala, hlavně finančně.

V našem rodu Poláků máme kontakt se všemi členy rodin. A je nás opravdu pěkný počet. Bylo nás 23 bratřanců a sestřenic. Vloni v červnu se nás na Pardubických chatách v Příchovicích sešlo 115 (tj. víc než polovina). Od roku 1972 to byl už dvanáctý sraz.

Jsmo potomky po Vojtěchu Polákovi (1634-1716), který sem se svolením majitele panství přišel roku 1667 z Javorníku a koupil zpustlou živnost v Rohoznici „Pod bukovinou“ vedle Hubáčkovského mlýna. Pak se mlýnu říkalo Polákovský. Osadě se říkalo Polákov a později se ujal název Polšť.

Lípy u sochy sv. Jana Nepomuckého stojí dodnes.

Růžena Hellingerová

Kdo byl kdo v Miletíně

Antonín Pospíšil a Emil Plecháč

Ta jména všichni známe z kamenného památníku u silnice v lese pod Chroustovem. Většinou také mlhavě víme, že připomínají tragickou událost ze samého závěru druhé světové války. O jejich nositelích však již dnes, 75 let od jejich tragické smrti, nevíme prakticky nic. Zkusme to napravit.

Antonín Pospíšil se narodil 15. září 1910 v Jičíně do vlastenecké učitelské rodiny. Otec Eduard učil na jičínské chlapecké měšťance, učitelské profesi se později věnovali starší bratr Karel (již jsme si jej připomínali) i mladší sestra Lidmila. Není tedy s podivem, že Antonín po ukončení měšťanky absolvoval Raisův učitelský ústav v Jičíně, kde v roce 1929 maturoval. V téže roce nastoupil své první učitelské místo na české menšinové škole v Jestřebí u České Lípy. Na českých obecných školách v Sudetech pak strávil většinu své učitelské služby.

Po návratu z vojny v roce 1933 prošel Rumburkem, Varnsdorfem, Hrádkem nad Nisou. Mnichovská dohoda jej zastihla na škole v Mšeně nad Nisou, dnes součásti Jablonce nad Nisou.

Důležitým mezníkem jeho života, který ovlivnil i jeho smýšlení a působení za války, byla vojenská služba. Odveden byl 1. října 1930, záhy nastoupil do důstojnické školy v Jaroměři, jako desátník absolvent byl přidělen do Milovic k jednotkám „útočné vozby“, jak se tehdy říkalo tankům. Do civilu se vrátil v roce 1932 jako podporučík v záloze. K 1. lednu 1937 byl povýšen na poručíka.

Patřil tedy k cenným kádrům československé meziválečné armády, což se projevilo i během zářijové mobilizace 1938. Byl zařazen jako velitel čtyř lehkých tanků u tzv. smíšeného přezvědného oddílu 3. divize a aktivně se účastnil akcí proti sudetským ordnerům v oblasti mezi Litoměřicemi a Českou Lípou. Nemusíme tedy pochybovat o tom, že s německým nacionalismem a hitlerovským fanatismem získal za své učitelské i vojenské služby rozsáhlé zkušenosti.

Po demobilizaci dostal počátkem roku 1939 umístěnkou na obecnou školu v Ostroměři, školní rok dokončil v Jeřicích. V dubnu uzavřel v Jičíně civilní sňatek s Miroslavou Průšovou, se kterou se seznámil přibližně před rokem na maškarním plese, po svatbě bydleli v Březovicích.

Jeden školní rok strávil Antonín na obecné škole na Boháňce a v září 1940 nastoupil do Miletína. S Miroslavou se přistěhovali do podnájmu ve vile čp. 300 (vila „Maruše“). O dva měsíce později se jim narodil syn Stanislav.

Na život v Miletíně prý později vzpomínala Miroslava Pospíšilová jako na nejkrásnější období svého života. Není divu – klidné prostředí, pohodlné bydlení, radost ze syna.

Antonín jistě dobře vycházel s kolegy, z nichž řada měla za sebou zkušenosti s evakuací pohraničí. Potkával se s bratrem Karlem, který působil na měšťanské škole. Strávili zde dva školní roky. Od září 1942 byl Antonín ustanoven zatímním řídícím učitelem na obecné škole ve Vřesníku. Byl to další stupínek v kariéře, navíc k místu patřil naturální byt ve škole.

Povahu a osobnost Antonína Pospíšila vykresluje několik poznámek v archivních dokumentech a zprostředkované vzpomínky Miroslavy Pospíšilové (zemřela v roce 1978). Nadřízení na vojně jej charakterizovali jako člověka „tiché, vážné povahy, upřímného“, též svědomitého, někdy však méně energického a váhavého. V civilu vášnivý čtenář, který se nevyhýbal sportu, lyžoval i jezdil na kole.

S ohledem na místa svého učitelování uměl obstojně německy. Byl bez vyznání, přesvědčení patrně spíš národního a republikánského. Rozhodně nebyl komunist

Pokračování na str. 15.

Klidné období života manželů Pospíšilových bohužel skončilo v první polovině roku 1944. Po narození dcery Miroslavy v dubnu přišla záhy tragédie v podobě náhlého úmrtí syna Stanislava.

V říjnu byl Antonín navíc totálně nasazen na stavební práce v Račicích nad Trotinou. Do života mu tak znovu zasáhla válka a přiblížila jeho tragické vyústění. Práce na stavbě zbrojní továrny v Račicích byly v zimě omezeny a na jaře 1945 pravděpodobně zcela ustaly. Antonín se vrátil na Vřesník, kde se zapojil do pomoci uprchlým válečným zajatcům, kteří se ukrývali v okolních leších; bratr Karel jej dále začlenil do odbojových struktur připravujících národní povstání proti okupantům.

V prvních květnových dnech se Antonín Pospíšil stal velitelem povstalecké jednotky operující ze Vřesníku. V jejím čele také v podvečer 7. května 1945 stanul na silnici v lese pod Chroustovem proti skupině německých vojáků. Při výbuchu granátu byl zasažen střepinou do hlavy a na místě zemřel.

Po velkolepé trýzně sloužené na miletínském náměstí 11. května byly jeho ostatky odvezeny do Pardubic ke zpopelnění a dnes jsou uloženy v urnovém háji v Jičíně. V srpnu 1946 byl Antonínu Pospíšilovi udělen Československý válečný kříž 1939 IN MEMORIAM.

Emil Plecháč pocházel ze zcela odlišného prostředí než jeho velitel v povstaleckém oddílu. Narodil se 20. června 1905 v Bukovině u Pecky, jeho otec byl okresní cestář. Do školy chodil pravděpodobně na Pecku, zde se rovněž vyučil truhlářině u koláře Františka Zaligra. V 18 letech nastoupil dobrovolně na vojnu, sloužil u jezdeckého pluku č. 9 ve Vysokém Mýtě. V prosinci 1924

odešel jako voják do zálohy. Během záříjové mobilizace v roce 1938 sloužil u sborové nemocnice, s ohledem na zaměření prezenční služby patrně jako součást technického personálu. Již 12. října byl propuštěn zpět do civilu. Žádnou vojenskou kariéru neudělal.

Kde pracoval před válkou, nevíme. Nicméně ve svém řemesle byl patrně profesionál. Za války jej totiž nalzáme v Chocni, v letecké továrně Ing. Mráze, která vyráběla lehká sportovní letadla a kluzáky. Koncem roku 1941 byl mistrem v truhlárně. V Chocni se také patrně seznámil s Marií Vlčkovou, se kterou se v listopadu 1941 oženil. O jejich vztahu nic bližšího nevíme, děti neměli.

V březnu 1945 se Emil Plecháč nahlásil k přechodnému pobytu v Lázních Bělohradě, je však otázkou, zda s manželkou. Trýzny k uctění Emilovy památky 11. května se zřejmě nezúčastnila, v té době o ní nejsou žádné zmínky. Zatímco u Antonína Pospíšila jsme ovlivnění komunistickou ideologií vyloučili, Emil Plecháč levicově zaměřen byl. Měl o tom svědčit jeho (bohužel ztracený) deník, kde kromě politických postřehů nechyběly obrázky s militantní tematikou nebo portrét V. I. Lenina.

Nejpozději na počátku května 1945 se tak Plecháč stal členem odbojové skupiny působící na Vřesníku pod velením řídicího učitele Antonína Pospíšila a četnického strážmistra Karase. Členy skupiny se záhy stalo též několik uprchlých sovětských válečných zajatců a dezertérů z německé pracovní jednotky, původem z Kavkazu. Po několika drobnějších akcích skupina navečer 7. května zadržela v lese pod Chroustovem německé vojenské nákladní auto směřující do Miletína. Z obavy, že vojáci budou chtít zničit sklad lékařského materiálu v miletínské škole, se povstalci rozhodli Němce zajmout. Plán však nevyšel. Vybuchl granát, rozpoutala se střelba. Když utichla, našli Emila Plecháče ležet v borůvčí, s několika průstřely hrudi.

Po oficiálním rozloučení na miletínském náměstí byl Emil Plecháč pochován na hřbitově v Bukovině. V srpnu 1946 byl i jemu udělen Československý válečný kříž 1939 IN MEMORIAM.

Jan Hlavatý

Za spolupráci a vstřícnost děkuji dceři Antonína Pospíšila, paní Mgr. Miroslavě Čapkové, a paní Janě Jarošové, neteři Emila Plecháče.

Naši hasiči zachraňovali nejen majetek

25. 5. 2020

Úhlejev, záchrana zvířete, 18:11

Zachránit koně, který spadl do bazénu, se pokoušeli profesionální hasiči z Hořic a Jičina a dobrovolní hasiči z Miletína. Bazén měl hloubkou asi 150 cm, hasiči z něj museli nejprve část vody odčerpat. Uvězněné zvíře bylo velmi vystresované, manipulace s ním nebyla jednoduchá, proto si majitelé zavolali veterináře. Nakonec se podařilo zvíře podvázat a vytáhnout, bohužel kůň podle veterinářů uhynul.

22. 4. 2020

Lázně Bělohrad, požár, 14:52

V místní části Brtev hasily tři jednotky hasičů požár louky na ploše asi 40x60 m. Požár nezpůsobil žádnou větší škodu. Na místě zasahovali profesionální hasiči z Hořic a dobrovolní hasiči z Lázní Bělohrad a Miletína.

24. 3. 2020

Třebihošť, požár, 23:53

V katastru části Horní Dehtov likvidovali hasiči ze 6 jednotek požár střechy stodoly. Průzkumem objevili malá ohniska kolem komína, museli rozebrat část oplechování střechy a podbití. Škoda a příčina vzniku požáru je předmětem vyšetřování. Na

místě zasahovali profesionální hasiči ze Dvora Králové nad Labem a Hořic, JSDH Bílá Třemešná, Miletín, Hořice a Třebihošť.

12. 3. 2020

Miletín, technická pomoc, 20:04

V ulici 5. května pomohly profesionální jednotka z Hořic a dobrovolná jednotka z Miletína se zajištěním místa události pro energetiky. V místě došlo ke zkratu izolátoru na sloupu elektrického vedení.

Miletín, požár, 2.6. 2020, 16:19

V Bidlově ulici likvidovaly 3 jednotky hasičů požár celodřevěné chatky. V blízkosti se nacházely další chaty. Požár hasiči rychle lokalizovali, aby se nerozšířil na okolní objekty. Následovaly likvidační práce. Po ohledání místa vyšetřovatelem rozebrali hasiči část konstrukce chaty a dohasili zbylá ohniska. Škoda byla předběžně vyčíslena na 150 tisíc korun, uchráněny byly hodnoty ve výši asi 600 tisíc korun. Příčina požáru se vyšetřuje. Na místě zasahovali profesionální hasiči z Hořic, JSDH Miletín a Hořice.

Jednotka hasičů z Miletína dále pomohla ve třech případech odstranit a zlikvidovat obtížný hmyz, který ohrožoval obyvatele nemovitostí.

Školení na použití AED

Jednotka sboru dobrovolných hasičů města Miletín disponuje Automatickým externím defibrilátorem, který byl do vybavení jednotky pořízen. AED rozšiřuje možnosti jednotky v poskytování předlékařské pomoci postiženým osobám u mimořádných událostí.

Přístroj je určen pro laiky, kteří prošli základním výcvikem v provádění kardiopulmonální resuscitace s použitím AED. Zachránce je po spuštění přístroje jasnými a srozumitelnými hlasovými pokyny provázen celou akcí. Naprogramovaný algoritmus mu po celou dobu radí, co má dělat.

S pořízením přístroje bylo spojeno i školení. První část kurzu absolvovali členové jednotky v únoru, druhou část až 2. června. Takto dlouhá prodleva mezi školeními byla zapříčiněna situací s Covid 19 a vyhlášením mimořádných opatření.

V obsluze přístroje AED a samotné resuscitaci nás školili členové Zdravotnické záchranné služby Královéhradeckého kraje, za což jim moc děkujeme.

Tomáš Hlavatý

Autokemp Na Vyhlídce přivítal první hosty

Na cestě do Hořic nebo zpět si dnes už každý může všimnout, jak v autokempu prokoukla recepce. A kemp se ještě postupně vylepšuje. Nejen recepce je

vyřešákována. Každá chatka dostala nové číslo a k němu také nový název, který jsme vybírali většinou z Erbenových balad a pohádek. Hosté teď bydlí třeba u Polednice nebo u Vodníka, u Draka nebo Zlatovlásky. To se samozřejmě líbí, pro děti to je zábava a pro stálé hosty překvapení.

V červnu jsme už v kempu měli o víkendech přímo nabito. Nejprve skupina rodičů a dětí s bojovou hrou. Další víkend divadelníci a po nich skupinka milých chovatelek pejsánků i obrpsů.

Rezervace na letní měsíce děláme každý den a mnohé víkendy nebo i celé týdny jsou už beznadějně vyprodané. Je znát, že čeští dovolenkáři jsou s tužemskými provozovateli solidární.

Děláme vše, jak jen to jde, aby hosté byli u nás spokojeni. V září napíšeme víc o tom, jak to v létě všechno bylo.

Iva Reichlová

Úspěšná sezóna stolního tenisu

Dorost na medailové pozici. Soňa Petrová nejlepší hráčkou okresu. Postup „C“ družstva. Ostatní týmy udržely své soutěže. To znamená: Nikdo nesestupuje.

To je krásný výčet všeho, co se za pinponkovými stoly v letošní sezóně stalo.

Jako se díky Covidu zastavila celá republika, celá Evropa, celý svět, zastavil se i život v nejrychlejší hře na světě, tedy ve stolním tenisu. Normálně by byla ke konci března odehraná sezóna, takto se muselo dohrávat na konci května. Měli jsme ale velké štěstí, že se vlastně mohlo hrát, některým sportům byly zrušeny celé mistrovské soutěže. Nikdo nesestupuje, nikdo nepostupuje, což vlastně bere smysl veškerým tréninkům, veškeré radosti, kterou do sportu všichni dáváme. My jsme tedy jako jedni z mála měli šanci sezónu dohrát. Jak si naše týmy v soutěži vedly:

Začněme dorostem

Náš klub v okresním přeboru dorostenců reprezentovali Soňa Petrová a Filip Kozák. Po celou sezónu se oběma dařilo a zaslouženě skončili na 3. místě ze 14 týmů. Dokázali tak spolu obhájit loňské bronzové medaile. Soňa s bilancí ve dvouhře 22 výher:4 prohry a Filip 19:7. V žebříčku jednotlivců mezi chlapci Soňa brala 5. místo a Filip skončil kousek za ní na 7. místě ze 47 hráčů.

Soňa Petrová hostovala za Chomutice v soutěži Divize žen. S bilancí ve dvouhře 21:8 obsadila v jednotlivcích 3. místo ze 20 hráček. Její tým obsadil 2. místo ze 4 týmů. Do 2. ligy postoupil bohužel jen vítězný tým.

Soňa při své poslední sezóně v mládežnických soutěžích kralovala na okresním přeboru dorostenek. Následně dokázala vyhrát i na okresním přeboru dospělých kategorií žen a završila to vítězstvím se svým bratrem Milošem ve smíšené čtyřhře mixu. Super úspěch.

Tým dospělých

Družstvo A hraje nejvyšší okresní soutěž a dokázalo udržet nastavené tempo. V konečné tabulce skončilo nejvýše za posledních pět let. Udrželo si 9. místo z jedenácti a zaslouženě se zachránilo svými výkony mezi elitou. Družstvo táhl Karel Hladký 42/37, Dezi Rezmoves 32/32, Daniel Rychtera 25/35 a Aleš Novák 20/29. V případě potřeby nejvíce zaskakoval Miloš Petr s bilancí 6/13.

Družstvo B, hrající 3. nejvyšší okresní soutěž, skončilo na 10. místě z dvanácti. Sezónu lze hodnotit jako velmi úspěšnou, protože pro většinu hráčů byl posun do třetí soutěže skokem o dvě třídy výše. Družstvo dokázalo potrápit v posledním zápase i vedoucí Nemyčeves,

dále sebrat body remízou s druhým z tabulky Žlunicemi, či výhrou nad čtvrtými Hořicemi. Běčko se nejvíce opíralo o Romana Plecháče 49/23 a Romana Raise 45/27. Skvěle sekundovali i hráči Marek Drahonínský 20/36, Jan Balihar 17/57 a Ladislav Fof 19/51.

Céčko hrající 4. soutěž odehrálo super sezónu. Skončilo na konečném druhém místě a slaví postup o soutěž výše. Tým vedl se skvělou bilancí Miloš Petr 74/7, dále hodně bodů přidával Lukáš Černík 63/21, Soňa Petrová 39/32 a Marek Drahonínský 21/28.

Super sezónu odehrálo i „D“ mužstvo hrající pátou okresní třídu. Nakonec dolétlo do první poloviny tabulky a skončilo na šestém. O body se postarali: Michal Řehák 25/17, Jan Hátle 28/20, Filip Kozák 34/33, nestárnoucí legenda Vladimír Kněžourek 20/22, Petr Šotola 33/38 a Luboš Portík 26/48.

Takto vypadala letošní sezóna. A jaká bude ta příští? Koncem srpna se zase začne tvrdě trénovat, přihlásí se stejný počet týmů do soutěží. Tentokrát budeme mít ve třetí soutěži i derby. Chystáme se oslovit nábořem žáky ve škole, připravíme vánoční turnaj ke 40 rokům založení oddílu. Ale to vše až skončí léto, které si všichni ve zdraví užijte.

Roman Rais

Soutěž nikoliv sportovní

Jakoby z nebe spadla, ze dne na den tady byla doba roušková. Televize stále nabádala Zůstaňte doma, noviny nás zasympávaly samými negativními zprávami, nikdo pořádně nevěděl, co bude dál. Mnohé dušičky začaly propadat nudě, negativitě a jen samým starostem.

Říkala jsem si, co s tím. Jak to bývá, když o něčem chvíli přemýšlíte, ono to přijde. Takže jednoho dne v půli dubna napadl mě nápad: Co takhle zaměstnat se soutěží? Po poradě se Stáňou Hlaváčkovou, předsedkyní Dámského klubu, jsem nakonec vymyslela a vyhlásila soutěž:

Milujeme a známe svou rodnou řeč.

Cílem bylo prožít toto období co nejzdravěji, nejefektivněji i nejefektněji, neoptimističtěji. A hlavně se pobavit.

E-mail jsem poslala těm, na které mám adresu, a čekala, co se bude dít. A ono se dělo. Počáteční nadšení sice během času trochu polevilo, ale až do konce plnilo soutěžní úkoly dvanáct soutěžících.

Jakéže to byly úkoly? Bylo jich šest s postupně se zvyšující náročností. Můžete si vyzkoušet třeba tyto:

*Napište jednoslabičné české názvy zvířat.

*Z písmen vlastního jména a příjmení vytvořte co nejvíce slov.

Úkol „Vytvořte z jednoslabičných slov celé věty nebo i příběh.“ přinesl naprosto

úžasné výtvary. V zářijovém čísle některé z nich zveřejníme.

Podle vyjádření účastníků splnila soutěž svůj cíl. Mnozí měli tužku a papír na nočním stolku i na různých místech v bytě nebo v domě, aby mohli hned zapisovat, co je ke splnění daného úkolu napadlo. A tak mysleli na něco jiného než na roušky. I díky tomu jsme dobu prožili, přežili, pobavili jsme se a něco se i přiučili.

Na setkání dámského klubu, jak o něm píše Stáňa Hlaváčková, už bylo slyšet hlasy, že v zimě bychom mohli pokračovat. Uvidíme. A v září napíšete víc.

Iva Reichlová

Fotbal: vášně na celý život

Pokud se fotbalu věnujete naplno a láskou, mnohonásobně vám to vrátí.

O svém fotbalovém životě nám vypráví Vladimír Táborský, bývalý brankář, současný trenér SK Miletín.

JV: Kdo Vás k fotbalu přivedl?

VT: Fotbal jsme měli v rodině. Všechno se točilo okolo něj. Bratr mé babičky, Hejský, hrál za Spartu. Také můj strýc Dočkal hrál za Teplice a Jablonec. A samozřejmě můj otec, který odehrál 500 zápasů za Spartu a 20 za národní mužstvo. Takže na Spartě jsem vyrůstal, chodil s hráči do kabin, bazénů, několikrát mě hlídal i kustod Harry.

JV: Začínal jste jako hráč v poli, nebo Vás od začátku přitahovala branka?

VT: Začínal jsem jako hráč, ale moc mě to nebavilo. Vždycky mě to táhlo do branky. V ulici bydlela legenda František Plánička. Ten, když šel po chodníku, vždy

y jsme se s kluky zastavili a obdivně zírali. Tátův spoluhráč Ivo Viktor se později stal mým brankářským trenérem. Chtěl jsem být jako oni. Hráčů je v mužstvu plno, ale brankář jen jeden. Chtěl jsem vždycky být ta poslední instance. Podržel mužstvo, chytit penaltu nebo velkou šanci útočníka.

JV: Ve kterých týmech doma a v zahraničí jste působil?

VT: Mládež jsem prožil ve Spartě a Dukle Praha. Pak vojna v Hradci Králové a Žatci. Po návratu jsem hrál za Mělník a na Maltě. Tam jsem působil postupně v týmech FC Gharghur, FC Valletta a FC Mqabba.

JV: Jaké byly Vaše největší brankářské úspěchy?

VT: Fotbal je kolektivní hra, brankář je součástí mužstva. Svým výkonem ovlivňuje hru a konečný výsledek. V maltské lize jsem byl několikrát hráčem zápasu kola a jednou hráčem měsíce. V sezóně 90/91 jsem byl vyhlášen hráčem roku v klubu FC Gharghur. Moje výkony a práci nejvíce ale ocenila nabídka z klubu Sliema Wanderers. Podmínkou ale byla změna občanství. Tehdy ještě žádná EU neexistovala, a tak jsem to odmítl. Byl jsem první československý hráč v maltské lize.

JV: Na jaký tým nejraději vzpomínáte?

VT: Samozřejmě Sparta a Dukla, tam jsem vyrůstal a viděl všechny ty výborné trenéry, hráče, fanoušky. A pak mé působení na Maltě. Nejvíce klub FC Gharghur. Postoupili jsme ze 3. do 2. ligy a měli nakročeno do 1. maltské premier league. Tam jsem poznal svou budoucí manželku a novou rodinu.

JV: Vaše paní Vás při návratu následovala do Čech. Jak se jí u nás líbí?

VT: Líbí. Moc. Ale to je na samostatný rozhovor :-). Ale vážně. Naučila se perfektně česky a jelikož jsou Maltšané velice přátelští a srdeční, má tu spoustu přátel a kamarádek. Kdekoliv na světě je pro Maltšany nejdůležitější rodina. Má teď rodinu v Čechách i na Maltě. V rodinné tradici tam pokračuje synovec Owen Sammut. Hraje za národní mužstvo Malty do 17 let.

JV: Setkal jste se osobně s některými světovými hráči?

VT: Jestli byli Bílek, Hašek, Skuhravý světoví hráči, tak ano. Na Maltě pak

s hráči, kteří nastupovali za evropská mužstva: Zuffi (Tirana), Zacckau (BK Kodaň), maltské národní mužstvo (Lafferla, Cini, Agius, Suda, Gregory). Nejvíce zápasů jsem ale odehrál s legendou maltské kopané Rayem Xuerebem. Hrál jsem za Vallettu, takže jsem vlastně nastupoval s polovinou národního mužstva Malty.

JV: Na kterého svého trenéra rád vzpomínáte a kdy jste se rozhodl, že budete sám trénovat?

VT: Mohu říci, že jsem měl za svou kariéru štěstí na výborné trenéry. Všichni to byli bývalí výborní hráči. Ve Spartě Gůra, Tichý, Kraus, Jarabinský. V Dukle Šafařík, Novák a legenda Viktor. V dospělosti pak František Chovanec, Nevrlý, Rolko, Mudruňka. Na Maltě legendy tamní kopané Cardona, Aqlina, Briffa, Borg. V anglickém B. Talbot (Ipswich, Arsenal).

Nikdy mě nenapadlo, že budu trenér. Milujete fotbal a máte pocit, že ho budete hrát věčně. Pak ale přijde konec a vy chcete u fotbalu zůstat. Dělat funkcionáře by mě nebavilo, takže trenér.

JV: Jaké odborné vzdělání dnes musí mít trenér?

VT: Trenér by měl mít zkušenosti, jak hráčské, tak trenérské. Začínat s mládeží a postupně se vypracovat. Každý je jiný. Někdo klidás, psycholog. Někdo rapl, emotivní. Když vyvážíte všechno, pak jste dobrý trenér. Nevím, zda měli pan Viktor nebo Tichý licenci, ale ovlivnili mě na celý život.

JV: Jaké týmy jste postupně trénoval a v jakých soutěžích?

Pokračování na str. 19

VT: Začínal jsem s mládeží na Maltě (Balzan Youths a MFA). Když jsem skončil kariéru, trénoval jsem dorost Jiskry Hořice. Pak už následovali muži „A“ Hořic a Lázní Běláhoř, ženy FC Hradec Králové a nyní Miletín.

JV: Jaké to je, trénovat 1. ligu kopané žen?

VT: Jelikož dcera Anna Marie hraje fotbal, pohyboval jsem se v ženské kopané od jejích mládežnických let. Do trénování áčka Hradce jsem skočil ze dne na den. Jsem emotivní trenér, jak na tréninku, tak při hře. Dlouho jsem se učil. Holky jsou citlivé, musíte být více psycholog než trenér. Každou prohru nesou špatně, v kabině vidíte slzy. Moje výbuchy v kabině asi nejprve těžce nesly. Byl jsem naučený, že ke každému hráči se má trenér chovat stejně (u žen obzvlášť). Někdy přitvrdit, jindy ubrat, ale být spravedlivý. Myslím, že to holky časem poznaly a ty tři roky osobně hodnotím velice pozitivně. Trénoval jsem české reprezentantky Lacinovou a Legerskou a nerozvedl se :-).

JV: Jaké jsou Vaše trenérské úspěchy?

VT: Když přezijete letní přípravu a nevyhodí vás :-). Ale vážně. Nerad hodnotím sám sebe a svou práci, to by měli jiní. Za svůj osobní úspěch považuji to, že jsem vždy měl dobré vztahy s většinou hráčů a hráček. A několik jich v jejich mladém věku zabudoval do mužstva.

JV: Kde jste trénoval nejraději a který tým to byl?

VT: Samozřejmě Miletín!!! Vážně. Myslím, že jsem nabídku trénovat v Miletíně Ondrovi Machačkovi asi 3x odmítl. I když jsem na fotbal jezdil a mezi fanoušky měl spoustu známých, vždycky jsem považoval Miletín za „malý“ klub. Nikdy by mě nenapadlo, že je tak dobře organizačně řízen, má výborné zázemí, podporu města. O výborných hráčích ani nemluvě.

JV: Kdo byl Vaším trenérským vzorem a koho uznáváte z dnešních trenérů?

VT: Ovlivnili mě všichni trenéři, které jsem poznal. Pamatuji si je všechny, jejich práci, styl. Samozřejmě jsem je jako hráč bral jako své vzory. Jako ty, kteří ve fotbale něco dokázali. Nejvíce mě ale ovlivnil můj strýc Jaroslav Dočkal (bývalý hráč Teplic, Sparty, Jablonce) a trenér

(Mladá Boleslav, Plzeň, EPA Larnaka, Olomouc, Jablonec). Velice tvrdý, emotivní, ale zkušený trenér. Byl ale také empatický a spravedlivý. Hráčům vykal, žil jen fotbalem. Viděl jsem, jak působí na hráče, vždy za ním stála dobře odvedená práce. Z domácích trenérů mám nejraději Petra Radu. Odborník, emotivní. Trenér někdy musí udělat šou, aby něco změnil. Nevadí mu říkat věci na rovinu. Jak před hráči, novináři, tak diváky. Vždy za ním byla vidět práce. Nechápu, proč není ve Spartě.

JV: Máte svůj osobní trenérský sen?

VT: Můj sen? Nedávno jsem mluvil se známým, fotbalovým funkcionářem na Maltě. Řekl mi: „Vladimíre, budeš náš příští trenér.“ Takže se třeba budu stěhovat :-).

JV: Nyní jste trenérem SK Miletín v 1. B třídě. Kdo Vás do Miletína přivedl?

VT: Ondra Machačka, známe se dlouho. Už od jeho působení v Hořicích. Asi to se mnou neměl (a nemá) lehké. Dohodli jsme se až napotřetí.

JV: Dostal jste při převzetí týmu nějaké cílové úkoly, např. umístění, předváděný styl hry?

VT: Cíle myslím nemáme. Samozřejmě hrát co nejlépe. Nejdůležitější v amatérské kopané je zajistit chod klubu. Mít zapálené funkcionáře, hráče. Když je toto zajištěno, pak jsou sportovní úspěchy jenom plus.

JV: V letošní předčasně ukončené soutěži jste obsadili 2. místo. Jak jste byl spokojen s předváděnou hrou a umístěním?

VT: Když jsem přišel do Miletína, byl jsem překvapen kvalitou kádru. Máte hráče, kteří by určitě mohli hrát vyšší soutěž. Vždycky bylo mým cílem mužstvo někam posunout. Dát šanci všem hráčům, mladým i starým. Aby je hra bavila. To se myslím zatím daří.

JV: Jak probíhají tréninky?

VT: Je jiná doba. My trénovali každý den. Když bylo náhodou volno, hráli jsme na ulici. Dnes je to naopak. Hráči mají své povinnosti a fotbal berou jako vyplnění volného času. Musíte být flexibilní a trénink přizpůsobit počtu hráčů. V kádru máme hráče, kteří žijí a pracují mimo město. To často ovlivňuje přípravu i sa-

motné zápasy. Není to ale nic proti Hradci. Měl jsem hráčky z Prahy, Olomouce, Liberce. Často jsem je viděl až před zápasem.

JV: Na jaký úspěch byste rád s Miletínem dosáhl?

VT: Hráči po vítězném zápase křičí „divize“. No nevím, myslím, že 1. A třída by stačila.

JV: Proč podle Vás v Miletíně chodí málo lidí na fotbal? Když se týmu daří.

VT: Nedivím se. Mužstvo se dlouho pokoušelo o postup, hrálo vždy na čele. Ale divák se jde podívat na ty své hochy. Je mu jedno, jakou soutěž hrají. Staří věrní fandové odcházejí. Nové a mladé nemáme.

JV: Jak vidíte miletínskou fotbalovou mládež? Je pro koho sáhnout na doplnění A týmu?

VT: Vždycky jsem dával šanci mladým hráčům, to byl můj cíl. Nechat je hrát, aby byli zapálení, a věděli, že mají šanci. Teď s námi trénují naši odchovanci Jalový, Paulus, Machačka. Osobně mám velkou radost, že i ve svém věku se dokázali zapojit do „A“ mužstva. Vidím jejich růst každý trénink a o budoucnost strach nemám.

JV: Je něco, co Vám vadí na českém fotbale, vrcholovém i výkonnostním?

VT: Působil jsem v 1. lize žen. Tam pro fotbalový svaz existovala jen tři mužstva. Národní, Sparta a Slávie. Ta měla všechnu pozornost, podporu svazu. Ostatní týmy byly jen povinnou přítěží. Nikdo neviděl, že hráčky pro tato mužstva vychovávají malé kluby. U mužů je to stejné.

Dříve si Sparta vyhledávala hráče v nižších soutěžích (Berger, Lavička, Procházka, Jurkanin, Calta, Beznoska, Skuhravý). Pro tyto hráče byla pak čest nastupovat za klub s takovou tradicí. Otec trénoval 20 let v řecké lize a vybíral si hráče z nižších soutěží. Dával jim šanci a někteří se dostali do velkých řeckých klubů a národního mužstva. Tím se hráči finančně zajistili a dodnes jsou mu vděční.

Dnes jsou hráči turisté. Každou sezónu jinde, klubismus neexistuje. Svaz nemá zájem o výkonnostní fotbal, protože přestupy a vyhledávání hráčů mají na starosti agenti, kteří posouvají hráče mezi kluby nebo z ciziny za velké peníze. Naopak, na kluby jako jsme my jsou

kladeny větší a větší nároky. Videá, elektronické zápisy, pořadatelé, licence pro trenéry. Musíte pak najít lidi, kteří to vše financují z vlastních prostředků. Když to srovnám s Maltou, každý klub má velkou podporu svazu. V každé vesnici umělá tráva, řízení soutěží, jednoduchý přestupní řád. V každém mužst-

vu cizinci, vybavení, hráči jsou hrdí na svůj klub, fanoušky. Rád na to vzpomínám.

JV: Na lavičce Miletína jste od sezóny 2017/2018 s těmito výsledky:

Postupná umístění (vše v I. B třídě):

2017/2018 konečné 3. místo

2018/2019 konečné 5. místo

2019/2020 konečné 2. místo

v nedohraném ročníku

Zimní turnaj v Lomnici n/P. 2018

vítěz zimního poháru B

Co přát závěrem? Tak v první řadě, abyste se nám neodstěhoval :-). Ale jak Vy říkáte: vážně. Ať Vás fotbal baví a ať si ho ještě dlouho ve zdraví užíváte.

Děkuji za rozhovor.

Jan Vaniš

Minipřípravka se hlásí

Zřejmě každý člověk na naší planetě pocítil dopady neznámého Covidu, který nám přinesl řadu změn v normálním životě. Samozřejmě i minipřípravka musela ukončit výborně rozjetou jarní sezónu, skvělé umístění na silně obsazeném turnaji v Hořicích.

V polovině března jsme museli jako všichni ostatní přerušit společné trénování. Při procházkách po Miletíně a okolí v tomto období mně udělalo velkou radost vidět, jak na zahradách rodinných domů našich mladých hráčů najednou jak houby po dešti vyrostly fotbalové branky. A bylo vidět, že děti a rodiče udělali to nejlepší pro své zdraví: sport a pohyb, byť v bojových podmínkách.

Po zmatečném rozhodování vlády, co se může a za jakých podmínek, jsme konečně začali 10. května znovu společně trénovat. Pro realizační tým byla

radost vidět děti natěšené na společný trénink, byť počasí nebylo přímo ideální. První část nové jarní přípravy jsme ukončili příjemným sportovním fotbalovým odpolednem a pro nás již tradičním soupeřem, rivalem z Hořic, v úterý 26. května na opravdu skvělém trávníku v Hořicích. Po vzájemné dohodě s trenéry soupeře jsme postavili dvě mužstva a byl to opravdu výborný nápad. Každé mužstvo odehrálo 4 utkání s hracím časem 10 minut a pětiminutová přestávka. Na přibližně sedmileté mladé fotbalisty velký fyzický zážitek.

Za příjemného počasí a s velkou diváckou podporou rodičů naši hráči potvrdili, že patří ve své kategorii v regionu do špičky. Celkem odehráli osm zápasů a výsledek pro Miletín byl super, protože se soupeřem jsme měli bilanci 7 vítězství a jen 1 porážku. Výborného výsledku dosáhla mužstva v sestavě Štěpán Novák, Alexandr Dubenecký, Michal Dobias, Martin Jungkind, Matyáš Poláček, Tomáš Vaniček, Vojtěch Smolík a nováček týmu Radek Langšádl. Omluveni byli Adrian Vtípil a Mikuláš Střítežský. Největší radostí pro realizační tým byla výzva od hráčů: **Tak zítra jdeme trénovat!** I po tak náročném fotbalu. To trenéři samozřejmě přijali s velkou radostí.

Po středečním tréninku jsem měl krátký rozhovor s Vojtjou Smolíkem, který vstřelil své první dvě branky v oficiálním zápase. Jeho výzva dětem mě velmi potěšila. Cituji: **„Kluci a holky, přijďte mezi nás! Je to tu fajn a my potřebujeme další spoluhráče.“**

K tomu není co dodat. Opravdu je to oficiálně myšlená výzva: **Přijďte mezi nás, vždyť sport je přece super.**

Vladimír Marek

Sousedské listy

063